המון לא מלוכד נשלט ביתר קלות אליאב לילטי

עבודת הווידיאו־ארט של אליאב לילטי פותחת ברחבת ריקודים סלוניים. זוגות של רקדנים חובבנים נעים באלגנטיות על הרחבה. הם מאמינים שהתנהגותם היא בחירה חופשית ושהתנועה שלהם מבטאת את יכולתה של האמנות לשחרר. על רקע המחול הקבוצתי מופיעות הוראות מחול והגדרות הנוגעות להתנהגות בני אדם במרחב. במשך כל עבודת הווידיאו נשמר המתח בין הבניית הסובייקט ותפיסתו את עצמו כחופשי, כנגד מערכות השפה המכוננות אותו כיצור חברתי.

בהמשך מופיעה דמותו של הומלס, הרכון חסר אונים על מדרגות בית ברחוב. הוויס-אובר המלווה את תנועת היד, אותה שומט ההומלס ברפיון שוב ושוב, מספר: "דני שמואלי נולד בעולם המחול... הוריו מספרים שכבר מגיל 5 רקד ואלס... הוא ניגן בתזמורת צה"ל, מאוחר יותר פתח סטודיו לריקודים סלוניים ברמת גן..." ההומלס חסר קואורדינציה מוטורית, מפורק, תלותי, נמצא מחוץ לשפה, מחוץ לחוק ולחברה. הטקסט של הוויס־אובר והביוגרפיה הפיקטיבית, שמאוחר יותר נלווים לה הוראות מחול וקלישאות משמשים כמערכת חברתית, המעניקה להומלס זהות, ביוגרפיה, שפה.

אליאב לילטי עומד על פוטנציאל האלימות הכרוך בהתנהלות של המון ביחס למרחב. טקסטים שצפים ככתוביות על־פני רצף דימויים הלקוחים מספרי הדרכה עצמית ללימוד מחול, קובעים כי: "ככל שההמון גדל ומצטופף ומתלכד כך הוא עשוי להיות מסוכן יותר, וכי המון לא מלוכד נשלט ביתר קלות!"

בהמשך, הפרט ההופך לקבוצה והקבוצה ההופכת להמון הם הנמענים של השאלון לבדיקה עצמית. השאלון המופיע כוויס־אובר מופנה אל העוברים ושבים בלשון זכר יחיד. שמו של המבחן "האם אתה רוצה שליטה על חייך?" מעניק לנמען שלו אשליה של עצמאות, אינדיבידואליות ושליטה.

עבודת הווידיאו־ארט של אליאב לילטי היא על אודות הנחות היסוד החברתיות ודרכי הפיקוח שלהן על הפרט ועל ההמון. השאלון לבדיקה עצמית, מדריך הנימוסים, המדריך לריקודים סלוניים, עולם המחול, התרבות והאמנות, כל אלה מכוננים את האדם כסובייקט חברתי, תוך שהם מעמידים במרכזם קטגוריות המובנות במערכת של יחסי כוח. כדברי הוויס־אובר החותם את העבודה:

You never say please, you never say thank you.
- Don't be an idiot, thank you…

ما أسهل السيطرة على الحشود غير المتحدة إلياف ليلطي

يبدأ إلياف ليلطي عرض الفيديو في ساحة الرقص الصالوني. زوج هواة يتهاديان برقة فوق أرضية الرقص. إنهما يؤمنان أن تصرفاتهم هي عملية من الاختيار الحر وأن حركاتهم تعبر عن قدرة الفن على التحرير. على خلفية الرقص الجماعي تظهر تعليمات وتعريفات عن الرقص تتعلق بسلوك البشر في هذا الحيز. على امتداد العرض يبقى التوتر بين هندسة الذات وتصورها لنفسها أنها حرة، إزاء أنظمة اللغة التي تهندس الذات كمخلوق اجتماعي.

خلال العرض تظهر صورة مشرّد يسند جسده عاجزا على درجات أحد البيوت في الشارع. الصوت المرافق لحركة اليد، يد المشرد التي تتهاوي باستمرار بحركة لا ارادية وباسترخاء، يحدثنا: «ولد داني شموئيلي الى عالم الرقص... يقول والداه أنه رقص الفالس منذ كان عمره خمس سنوات... كان عازفا في فرقة الجيش الإسرائيلي، فيما بعد أقام ناديا للرقص الصالوني في رمات جان...». شخصية المشرد تفتقر الى التناسق الحركي، مفككة، اتكالية، خارج اللغة، خارج القانون والمجتمع. يشكل نص الصوت المرافق والسيرة الوهمية المتخيلة، والذي يرافقه فيما بعد تعليمات للرقص وكليشيهات، نظاما اجتماعيا يمنح المشرد هوية، سيرة ذاتية، لغة. كما يمنحه إزاء كل هذا وإزاء خطوات الرقص، شعورا وهميا من الوحدة الاستقلالية والمثالية.

يكشف إلياف ليلطي عن مكمون العنف المرتبط بحركة الحشد بالنسبة للحيز. النصوص التي تطفو كتابة فوق تسلسل التصويرات المقتبسة من كراسات إرشاد ذاتي لتعلم الرقص تحدد أنه «كلما كبر عدد الحشد والتصق ببعضه وزاد توحده، كلما أصبح أكثر خطورة، وأنه ما اسهل السيطرة على الحشود غير المتحدة».

الفرد الذي يتحول الى مجموعة والمجموعة التي تتحول الى حشود هما عنوان استمارة الاختبار الذاتي. الاستمارة التي تظهر على شكل صوت مرافق موجهة الى المارة بصيغة الفرد المذكر. يمنح عنوان الاختبار : «هل تريد السيطرة على حياتك؟» الوهم بالاستقلالية، الفردانية والسيطرة.

يتناول العرض الفني لإلياف ليلطي الافتراضات الاجتماعية الأساسية وطرق الرقابة على الأفراد وعلى الجماهير.استمارة الاختبار الذاتي، مرشد السلوكيات، مرشد الرقصات الصالونية، عالم الرقص، الثقافة والفن، جميعها تهندس الانسان كذات اجتماعي من خلال موضعة التصنيفات المبنية على علاقات القوة في المركز. أو كما يقول الصوت المرافق في نهاية العرض:

You never say please, you never
say thank you.
- Don't be an idiot, thank you…

דימויים מתוך עבודת הווידיאו
"המון לא מלוכד נשלט ביתר קלות"

لقطات من القيديو
«ما اسهل السيطرة على الحشود غير المتحدة»

Images from the video
"A Divided Crowd is Dominated More Easily"

"ידידי, מאז ימות ילדותי עשיתי לי מנהג להסתכל בפני אלה הבאים לרחבת הריקודים. רבים מחייכים בשביעות רצון. אחרים מחמיצים פנים ומקללים בשקט. יש כאלה הנעים כדובים, מתפללים שהמוזיקה תיפסק סוף־סוף ויוכלו לחזור למקומם ויש הרוקדים בחן, ביופי, ומשתוקקים שהמוזיקה לא תחדל לעולם. יש גם כאלה הצמודים במסמרים לכיסאותיהם ופניהם עגומות, כמו טבעו כל ספינותיהם בים. אלה אינם יודעים לרקוד כלל".

«صديقي،منذ يوم ولادتي اعتدت التمعن بوجوه هؤلاء المتواجدين في باحة الرقص. العديد يبتسمون برضى. أخرون عابسون ويشتمون همسا. هناك من يتحرك كالدب ويصلي أن تتوقف الموسيقى ليعود الى مكانه، وهناك من يرقص بخفة وأناقة ويتمنى الاّ تتوقف الموسيقى والاّ تنتهي أبدا. وهناك أيضا المسمرون الى كراسيهم ووجوههم جاهمة كأنهم في سفينة تغرق وسط البحر، هؤلاء الذين لا يعرفون الرقص بتاتا»

"My friend, ever since I was a child, I used to observe the faces of the people on the dance floor. Many smile contentedly. Others look sour and grumble under their breath. There are those who move like bears, praying for the music to finally stop so they can go back to their seats, and there are those who dance gracefully, beautifully, wishing the music would never stop. There are also those who are nailed to their chairs with gloomy expressions, as if their ship had sunk at sea. These are the ones who cannot dance at all."

השאלה ״האם אתה בשליטה על חייך?״ מהדהדת בסצנה שבה מופיע אתר צילומים של המערב הפרוע, זה שהוא לכאורה ללא חוקים, איזור ספר מחוץ לתרבות. במרכז האתר ליצן העיירה המבקש מהצופים לקבל בקריאות עידוד את ה-**Good Guy** ובקריאות בוז את ה-**Bad Guy**. השאלה המופנית אל הצופים במסגרת משחק התפקידים, כמו השאלות בשאלון הבחינה העצמית וכמו הקלישאות שהופיעו בחלקה הקודם של העבודה, הופכים את הפרט לקבוצה, ואת הקבוצה להמון במרחב הציבורי.

سؤال «هل أنت مسيطر على حياتك؟» يجلجل على خلفية مشهد الغرب المتوحش، المتخيل كأنه بلا قوانين وكأنه برزخ خارج الثقافة. يظهر في مركز هذا المشهد مهرج البلدة الذي يدعو الجمهور لاستقبال الـ **Good Guy** بهتافات التشجيع، واستقبال الـ **Bad Guy** بهتاف بووووز. السؤال الموجه الى المشاهدين، كما أسئلة استمارة الاختبار الذاتي وكما الكليشيهات في القسم الأول من العرض، يحول الفرد الى مجموعة، والمجموعة الى حشد في الحيز العام.

The question “Are you in control of your life?” is echoed in a Wild West scene, a setting ostensibly devoid of rules, a no-man’s-land outside of culture. The set is centered around the town’s clown who asks the viewers to applaud the Good Guy and boo the Bad Guy. The question directed at the viewers is part of the role playing game – like the self-test questionnaire and the clichés that appeared in the previous section of the work – transforming the individual into a group, and the group into a crowd in the public sphere.

שרון סטון, חנויות וערימות מכוניות, כייצוגים של תרבות צריכה קפיטליסטית. אליאב לילטי מתייחס כאן לקשר האלתוזרי שבין שעתוק תפיסת הסובייקט את עצמו כאוטונומי ושעתוק הקפיטליזם. על־פי תפיסה זו, משימתה היסודית של האידאולוגיה הקפיטליסטית היא לקדם את התפיסה המוטעית שאנחנו סוכנים חופשיים ואוטונומיים.

شارون ستون، دكاكين وأكداس ماكينات، تمثيلات لثقافة الاستهلاك الرأسمالية. يتناول هنا إلياف ليلطي العلاقة الألتوسيرية (المفكر التوسير) بين استنساخ تصوّر الذات لنفسها كذات مستقلة واستنساخ الرأسمالية. بناء على هذا التصور، فإن المهمة الأساسية للرأسمالية هي ترسيخ التصور الكاذب بأننا وكلاء أحرار ومستقلين.

Sharon Stone, department stores and masses of cars as representations of a capitalist consumerist culture. Lilti refers here to the Althusserian link between the reproduction of the subject's self-perception as autonomous and the reproduction of capitalism. According to that perception, the fundamental task of capitalist ideology is to promote the misconception that we are free, autonomous agents.

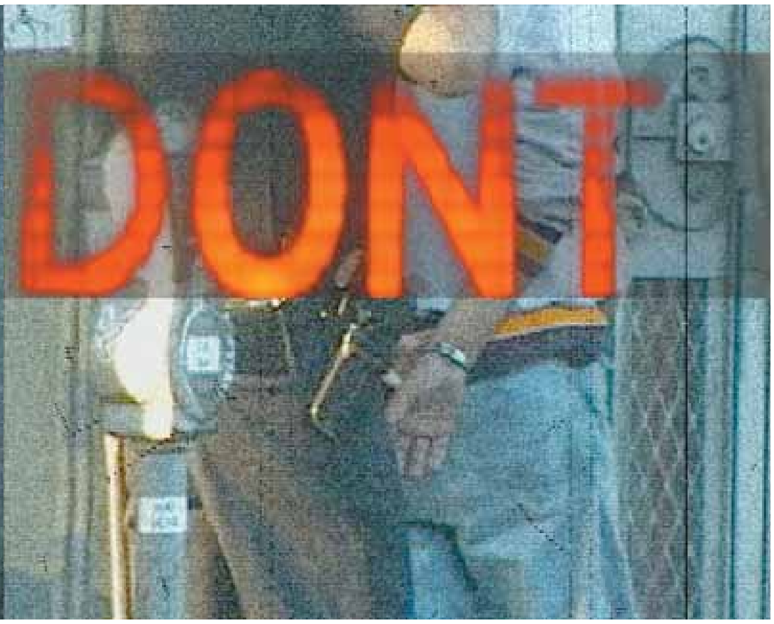

The figure of the homeless man, as someone who lives on the street, transforms the public sphere into one big home. The inscription accompanying his entry into the video piece reads: "Learn social dances in the privacy of your home" – an oxymoron.

يموضع الفنان أبطاله في الفضاء العام، لكن هذا الفضاء يضم أيضا الفضاء الخاص. شخصية المتشرد الذي يعيش في الشوارع، تحول الفضاء العام الى بيت واحد كبير. العنوانين التي ترافق دخول المتشرد الى عرض الفيديو تقول: «تعلم الرقص في بيتك رقصات اجتماعية». إنه تناقض داخلي.

דמותו של ההומלס, ככזה שגר ברחוב, הופכת את המרחב הציבורי לבית אחד גדול. הכותרת המלווה את כניסתו של ההומלס לווידיאו־ארט אומרת: "למד לרקוד בביתך ריקודים חברתיים". סתירה פנימית.

ככל שההמון גדל ומצטופף ומתלכד כך הוא עשוי להיות מסוכן יותר. המון לא מלוכד נשלט ביתר קלות!

كلما كبر عدد الحشد والتصق ببعضه وزاد توحده، كلما أصبح أكثر خطورة، وأن الحشود غير المتحدة يسهل السيطرة عليها

The larger the crowd and the more it squeezes together and unites, the more dangerous it can be. A divided crowd is dominated more easily!

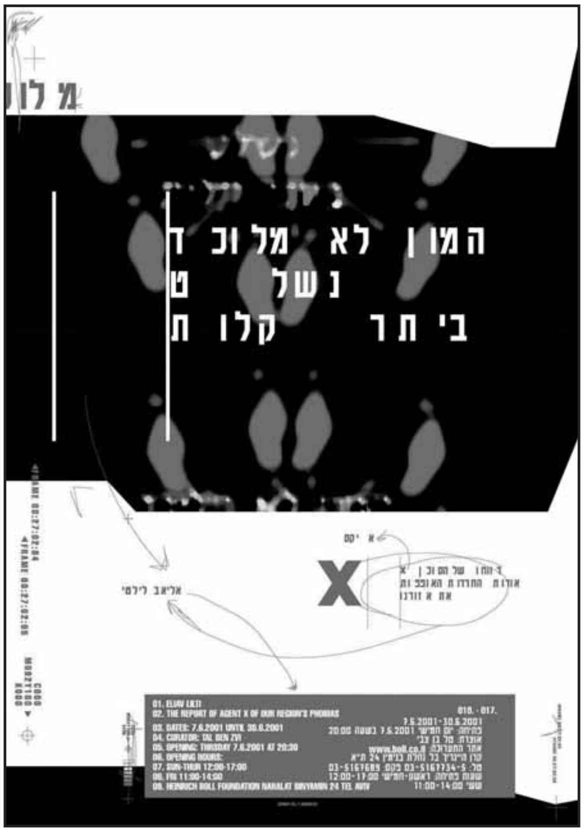

A Divided Crowd is Dominated More Easily Eliav Lilti

Eliav Lilti's videoart work begins with amateur dance partners moving elegantly across a ballroom dance floor. They believe that their conduct is a free choice, and that their movement expresses art's capacity to set one free. Against the backdrop of the group dancing, dance instructions and definitions pertaining to human behavior in the public sphere emerge. Throughout the video, tension is maintained between the subject's construction and his self-perception as free, vis-à-vis the lingual systems that constitute him as a social being.

Subsequently the figure of a homeless person appears, helplessly leaning on the stairs of an apartment building on the street. The voiceover accompanying the gesture of the hand, which the homeless man drops loosely, time and again, reports: "Danny Shmueli was born into the world of dance… His parents say that at the age of five he had already danced the waltz… He played in the IDF Orchestra, and later on opened a studio for ballroom dancing in Ramat Gan…". The homeless person lacks motor skills; he is deconstructed, dependent, outside of language, outside the Law and society. The voiceover text and the fictive biography, which is later accompanied by dance instructions and cliches, lend him an identity, a biography, a language.

Lilti delves into the potential of violence inherent in the movement of a crowd within a space. Texts that float like subtitles atop a sequence of images extracted from dance self-instruction books, maintain that: "The larger the crowd and the more it squeezes together and unites, the more dangerous it can be – a divided crowd is dominated more easily!"

Subsequently, the individual who becomes a group and the group that becomes a crowd are the addressees of a self-test questionnaire. The questionnaire introduced as a voice-over is directed at the passersby in third person singular masculine: Do you want to have control over your life?, furnishing the addressee with an illusion of independence, individuality and control.

Lilti's video piece addresses social premises and the ways in which they govern the individual and the crowd. The self-test questionnaire, the rules of etiquette, the guide for ballroom dancing, the world of dance, culture and art – all these constitute man as a social subject, while focusing on the categories underlying the system of power relations. As the voiceover concluding the work asserts: "You never say please, you never say thank you. / Don't be an idiot, thank you."